

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXX., číslo 12.

prosinec 2024

Obsah: R.Thákur Žebrák, T.Bahounek Mystika mládí, B.Pasternak Ojedinělé dny, K.Křepelka Vánoce. Vyhánání z ráje, Kohouti, Kontemplace..., Projekt avatar, Apokalypsa naděje a radosti Mystika stáří, Tak začínají. bl.Jindřich Suso, Brněnská akademie duchovního života ctih.Patrika Kužely OP. O.Březina Siesta

Žebrák v mém nitru pozdvihl své vyhublé ruce k bezhvězdné obloze a volal do ucha noci svým hladovým hlasem.

Modlil se k slepé temnotě, která leží jako padlý bůh v zoufalém nebi ztracených nadějí.

Volání žádosti kroužilo kolem propasti zoufání jako bědující pták, poletující kolem prázdného hnízda.

Když však jitro spustilo kotvy na pokraji východu, žebrák v mém nitru vyskočil a volal:

"Jak jsem blažen, že mne hluchá noc zapřela - že její pokladnice byla prázdná."

Pak jásal: "Ó světlo, ó světlo, jak jsi vzácné a vzácná je radost, která tě konečně poznala!" Rabindranath Thákur - Česání ovoce XVI, Olomouc 1995 Votobia

+++

MYSTIKA MLÁDÍ

KRIZE CÍRKVE JE RŮSTOVOU KRIZÍ MLÁDÍ

Když hovoříme o krizi Církve, je důležité jasně říct, že Církev jako tajemné tělo Kristovo stále zůstává „jedna, dokonalá, obecná a apoštolská“, tedy nikterak nepostížená. Teologie, věrouka a mravní nauka zůstávají beze změny, a přirozeně je nelze změnit. Církev jako pokračování a prodloužení Kristovy přítomnosti ve světě není v krizi. Má zaslíbení věčného života. Stejně tak ani Panna Maria, nanebevzatá, sama neprožívá nějakou krizi. Mocnosti pekelné ji

nepřemohou. Věříme, že pro ty, kdo chtějí upřímně hledat Boha, v ní vždycky bude dost místa a světla.

Výzva svatého Pavla Timoteovi, jeho duchovnímu synu, se týká nás všech: *Narizuj ti před Bohem, který všechno oživuje, a Kristem Ježíšem, který pod*

Ponciem Pilátem osvědčil krásné vyznání, ...varuj se prázdných světských řečí a námitek nepravé vědy; vždyť někteří, kdo ji vyznávají, zbloudili ve víře. (I Tim 6,13.20-21).

Víra stále zůstává nadpřirozeným Božím darem. My, kteří jsme byli pokřtěni v Kristovu smrt, však vzdorujeme a odmítáme, aby světlo víry, kterou vyznáváme, v každém okamžiku osvětlovalo a řídilo naše myšlenky, skutky, naši svobodu a celou existenci. Mezi

vírou, kterou hlásáme, a naším konkrétním životem existuje tragický rozpor a dramatický nesoulad.

Naše krize v Církvi vstoupila do nové fáze, totiž krize magisteria čili učitelského úřadu Církve. Samo magisterium samozřejmě nemůže být v krizi, neboť jde o nadpřirozený úřad Kristova mystického Těla, který neviditelně zajišťuje a řídí Duch svatý. Hlas a působení Ducha svatého jsou trvalé a pravda, k níž nás vede, je pevná a nezměnitelná. Evangelista Jan říká: „Ale až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy. On totiž nebude *mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, protože z mého vezme a vám to oznámí. Všechno, co má Otec, je moje; proto jsem řekl, že z mého vezme a vám to oznámí*“ (Jan 16,13-15).

Dnes však v učení různých pastýřů, biskupů i kněží, vládne opravdová kakofonie, nesouzvuk. Vypadá to, že si vzájemně odporují. Kdekdo vnucuje svůj osobní názor jako jistotu. To vede k situaci zmatku, nejasností a odpadu.

Jestliže lodí zmítá bouře, je důležité připoutat se k něčemu stabilnímu a pevnému. Není čas honit se za módními novinkami, u nichž je velké riziko, že opět zmizí, ještě než je člověk vůbec může pochopit. Důležité je neodchylovat se od kurzu a vyčkat, až se na horizontu rozjasní. Chci říci křesťanům: nenechte se zmást! Máte v rukou poklad víry Církve. Je odkazem staletí kontemplace, trvalé nauky papežů. Můžete jím bez obav žít svou víru.

Začala tato krize po Druhém vatikánském koncilu?

V zárodku existovala dávno předtím, ale je nepopiratelné, že po Druhém vatikánském koncilu přišla hluboká a rozsáhlá krize Církve. Pokoncilní doba nebyla tak ideální, jak se očekávalo. Jacques Maritain v knize *Sedlák od Garonny* připomíná „silně nakažlivou neomodernistickou horečku

přínejmenším v takzvaných „intelektuálních“ kruzích, proti níž byl modernismus z doby Pia X. pouhou sennou rýmou. Tento popis nám kreslí obraz jistého druhu ‚přetrvávajícího‘ odpadu, který se připravoval dlouhá léta a jehož projev urychlily určité temné naděje nízkých zákoutí duše, které se při příležitosti koncilu tu a tam objevily a které byly ‚duchu koncilu“ někdy falešně připisovány.“

V té době prožilo mnoho křesťanů, a zejména kněží, pubertální krizi totožnosti. Děti Církve jsme bez vlastní zásluhy. Jsme jen dědici pokladu víry. Pravda víry nám byla předána, abychom ji střežili a podle ní žili. V tomto ohledu jsme nemajetnými dlužníky všech našich předchůdců. Přijmout poklad tradice předpokládá ducha synovství. Jsme jakýmsi trpaslíky, stojícími na ramenou obrů. Především jsme však dlužníky Boha.

Někteří lidé se dovolávají „ducha koncilu“, aby se mohli honit stále za něčím novým. Mnozí se odmítají považovat za děti Církve. Přijímají měřítka a poměry

světa, protože mají špatné svědomí. Není-li už Církev vnímána jako milující matka, která živí své děti, potom už křesťané nechápu, proč jsou jejichmi dětmi. Nejsou-

ALE - TO SE MUSÍ NECHAT - TÁHNOU ZA JEDEN PROVAZ !

li už dětmi téže matky, nebudou se mezi sebou chovat jako bratři. Rád bych zde zopakoval slova papeže Františka pronesená v homilii z 1. ledna 2018: „*Pro nový začátek hledme na Marii. V jejím srdci tluče srdce církve. Aby bylo možno se vydat vpřed, jak nás vybízí dnešní slavnost, je třeba se vrátit zpět: začít [...] od Matky, která v náruči nese Boha.*“ To, co řekl o Marii, platí i o Církvi. „*Kde je matka, je jednota, je příslušnost, synovská příslušnost,*“ prohlásil papež při stejné příležitosti o rok dříve.

Co nazýváte krizí vyznání víry?

Je to především krize učitelů fundamentální teologie, krize učitelů základů víry. Souvisí s jejich špatným výkladem Druhého vatikánského koncilu.

Teologové ztrácejí ze zřetele své původní poslání, jímž není vytváření, nýbrž výklad zjevené skutečnosti a její prohlubování, nikoli předvádění vlastní brilantnosti.

Teologové se nesmějí pokládat za čisté intelektuály, jejichž celý svět tvoří univerzity a vědecké časopisy. Teologie je služba Církvi. Kněz-teolog je především pastýř. Nesmí zapomínat, že věroučné články slouží „maličkým“ v Církvi, nikoli k výkonu moci. (R.Sarah, den se již nachýlil)

OJEDINĚLÉ DNY

VE VZPOMÍNKÁCH MI UTKVĚLY
VŠECHNY DNY ZIMNÍCH SLUNOV RATŮ
KAŽDÝ TAK OJEDINĚLÝ
A PŘECE NIKDY BEZ NÁVRATU.

VŠECHNY MÁM VE SVÝCH VZPOMÍNKÁCH
ZIMA JE JEŠTĚ PŘED ZENITEM
SLUNCE SE NA LEDOVÝCH KRÁCH
HŘEJE SVÝM ODRAŽENÝM SVITEM.

RUČÍČKY HODIN NELETÍ
JAKO BY STRNULY TAK VĚČNĚ
DEN JE DELŠÍ NEŽ STOLETÍ
A OBJETÍ JE NEKONEČNÉ.

Boris Pasternak

+++

OBRANA PROTI ROBOTIZAČNÍMU ZOTROČENÍ DĚTÍ – KŘEST SVATÝ

Výzkumy ukazují, člověk od nejtútlejšího věku věří více robotům než lidem

Roboti úspěšně pronikly mezi hračky. Děti poznávají svět. Nasávají ho jako houba. Zároveň vnímají různé okolní podněty různým způsobem. Rebecca Stowerová ze švédského institutu KTH (Kungliga Tekniska högskolan) a její kolegové zjišťovali, jak malé děti vnímají informace z různých zdrojů, které přitom mohou být v rozporu. Aby toho nebylo málo, zapojili roboty.

Provedli výzkum 111 dětí ve věku 3 až 6 let. Rozdělili je do skupin a pouštěli jim videa s lidmi a roboty, jak pojmenovávají bytosti. Některé z těchto bytostí děti znali, jiné nikoliv. Roboti a lidé v pokusu byli různě spolehliví. V některých případech dávali známým bytostem chybná jména. Například talíři říkali lžice a podobně. To byl pro vědce způsob, jak ovlivňovat pohled dětí na to, jak je kdo spolehlivý.

Jak to dopadlo? Malé děti vcelku přesvědčivě dávají přednost robotům. Když byli lidé a roboti představováni jako stejně spolehliví, děti se raději ptali na jména objektů robotů a jejich odpověď spíše přijali za správnou. Stejně tak by děti měli raději za důvěrníka, s nímž sdílají tajemství, za kamaráda a také za učitele – robota, nikoliv člověka.

Velmi zajímavé bylo, že když byli nespolehliví lidé i roboti, tak děti měli sklon považovat lidi za ty, kdo dělají chyby schválně, kdežto roboty nikoliv. Zdá se, že vnímání spolehlivosti robotů dětmi je oddělené od jejich hodnocení jako sociálního partnera. Jednoduše řečeno, děti jsou ochotné kamarádit s robotem, i když nevpadá spolehlivě.

Mezi dětmi byly určité rozdíly. Starší ze studovaných dětí důvěřovali lidem více než mladší děti, ale jen tehdy, když byli roboti představováni jako méně spolehliví než lidé. Celkově ale děti zastávaly názor, že spolehliví roboti jsou důvěryhodnější než spolehliví lidé.

Jak badatelé zdůrazňují, ve výzkumu se nezabývali tím, proč vlastně děti upřednostňují roboty. Další věc je, že počet zkoumaných dětí nebyl oslnivě vysoký a interakce založené na videu nemusejí úplně odrážet skutečný život. Takže, jako obvykle, to bude chtít další výzkum. Každopádně se ale ukazuje, že fascinace roboty u malých dětí má velký výchovný dopad. Proč to nevyužít?

Zdálo by se, že světová technika přirozeně vstřebává člověka tak, že jí člověk snadno podléhá, ba stává se otrokem vládce světa. Tato podléhavost člověka však nevyplývá ze samotného lidského mikrokosmu. Plyne z jistého chaosu daného zděděnou poruchou samotné lidské přirozenosti. Člověk proti tomu přirozeně postrádá jakoukoli odolnost. Církev svatá osvíceně křtí malé děti. Už sama jejich křesťanská rodina jako mikrocírkev je zavázána rozvinout v dítěti vklad, spočívající v přivtělení ke Kristu a v nesmazatelném znamení v jejich duchové duši. Křtem se z dítěte lidského stává Boží dítě, naprosto čisté od vlivu vládce světa, duchovně odolné proti podnětům světa, které mohou mít povahu digitalizovanou či robotizovanou. Tak má pokřtěné dítě od útlého věku nadpřirozenou imunitu proti vlivu světských podnětů. Tato imunita zpočátku zahrnuje proměnu nesmrtelné duše posvěcující milostí. Avšak musí růst zásluhou otce a matky a kmotra tak, aby mravním působením otce a matky rostla imunita také psychicky a fyzicky. Veškeré světské podněty, doléhající na dítě ze světa, nepřicházejí živelně, nýbrž v křesťanské rodině procházejí duchovním filtrem otce a matky a kmotra. Zejména maminka a tááinek tvoří základní autority pro pokřtěné děti tak, že je nemohou nikdy nahradit jakýmukoli robotem.

Tomáš Bahounek OP

+++

TAK ZAČÍNÁJÍ

TAK ZAČÍNÁJÍ. V LETECH DVOU
SE CHŮVĚ RVOU V TMU MELODIÍ.
BROUKAVÝCH SVISTŮ PLNI JSOU.
NA TŘETÍ ROK UŽ SLOVA ŽNÍ.
TAK ZAČÍNÁJÍ CHÁPAT JIŽ.
V MÁMENÍ TURBÍN, V NICHŽ PROUD MIZÍ,
JIM MATKA MATKOU NENÍ JIŽ,
TY NEJSI TY, DŮM JE JIM CIZÍ.
CO POČÍT STRAŠNÉ KRÁSE TĚ,
JIŽ BEZY NA LAVIČKU VODÍ?
JSI Z TĚCH, KDO DĚTI KRADETE?
A TAK SE PODEZŘENÍ RODÍ.

TAK ZRAJE STRACH. JAK DOKÁŽE
SVOU HVĚZDU V NEOBSÁHLO VĚSTI?
KDYŽ FAUST JE A KDYŽ FANTAST JE?
TAK ZAČÍNÁJÍ BLUDNÁ SCESTÍ.
TAK STOUPAJÍ ZE ZAHRAD TĚCH,
JICHŽ ZELENÍ SE DOMY TRATÍ,
PŘELUDNÁ MOŘE JAKO VZDECH.
TAK JAMBY BUDOU ZAČÍNATI.
TAK NOCI LETNÍ POPROSIT:
„STANIŽ SE“ V OVSY KLEKAJÍCE,
ÚSVITU HROZÍ ZRAKEM TVÝM,
SVŮV SOUD SE SLUNCEM SPŘÁDAJÍCE.
TAK ZAČÍNÁJÍ VERŠEM ŽÍT.

Boris Pasternak

+++

KONTEMPLACE SUPERTAJNÉ INFORMACE PRO KAŽDÉHO

Milý příteli,

Bratrsky a otcovsky přijímám každého z vás, беру tě do náruče a uchvacuji tě Mou něžnou láskou. Tak všeobjímavě tě povznáším k účasti na Mé nadpřirozenosti. Tento úkon Mé vykupitelské Lásky se dá srovnat jenom s úkonem našeho společného Otce, který od věčnosti plodí Mne, jednorozeného Syna, kterého spojuje s tvou přirozeností, když se k tomu naplnil čas. Dobro Mého vyššího nadání, které obnovuje a zdokonaluje právě tebe, milý příteli, je větší než dobro celého stvořeného vesmíru. Tak totiž nabýváš věčného nejlepšího dobra, zatímco celý vesmír je pouze omezené, pomíjivé dobro. Odtud vyplývá nesmírná hodnota Mého nadpřirozeného daru.

Můj trojosobní život je tvým věčným dobrem, v němž po velkém bloudění a opuštěnosti zakotvíš a nalezne v rozbouřeném oceánu kosmu klidnou lagunu. Vždyť přebýváš v Mně a já v tobě. A sebevětší bouře tohoto pekelně zpusťšeného světa nedovede rozvířit Mou pokojnou hladinu. Pod vedením zkušeného vůdce tě proniká stále hlouběji, víc než dvacet tisíc mil pod mořem tvého myšlení, do věčných hlubin a dalek tajemného života Mne, pod stvořitelským vedením druhého Mého Hosta, jednotě Mého přátelského Ducha od nás obou. Tak se z tvého ohroženého příbytku vpravdě vytváří Nautilus - Nezničitelná loď, kde je místo i pro varhany, aby zde zněl neustále velebný chór žalmů a chvalozpěvů.

Tvůj rozum poznává hranice své přirozenosti. Objevuje, že lidská přirozenost nemůže sama od sebe dosáhnout vůbec nic ani vykonat nic, ani vytrpět nic, co převyšuje její síly. Tak by ses sám od sebe pohyboval jen v bludném kruhu,

aby čas od času znovu a zas opakoval své zapomínané osudy. Proto tvůj rozum očekává a vyžaduje od Mne stvořitelského život nekonečně vyšší, ušlechtlejší a dokonalejší.

Jako je tvoje omezená lidská přirozenost základním činitelem tvé životní činnosti, směřující k dosažení cíle lidského života, života pomíjivého tvora, tak pro Mou nadpřirozenost, ze které pochází veškerý život, je příznačná nekonečnost: Mou podstatou je život.

Nikdy by ses sám od sebe nepovznesl k pomyšlení, že jako nejlepší Dobro, uděluji Můj vlastní život tvoru, v nekonečné nicotě se ztrácejícímu před Mou plností. To způsobuje div Mé nesmírné lásky, která ti uděluje Mou vyšší přirozenost, a tak tě povznáší k účasti na mém věčně blaženém životě.

V nadšení radostnou zvěstí o tvé účasti na mém vyšším životě píše apoštol národů svůj list Efezanům o tvém přeformování Mým vyšším nadání m v nové stvoření. Každého z vás radostně pozdravuje: Moje vyšší nadání a pokoj vám !

Zázrak Mého vyššího nadání v tobě, milý příteli, překonává všechny zázraky uzdravení, které konám jako tvůj spásonosný Bratr. Zázrak Mého vyššího nadání v tobě je větší zázrak než Moje vzkříšení Lazara k přirozenému životu. Zázrak Mého vyššího nadání v tobě překonává i samo stvoření, jímž v Mé všemohoucnosti otcovsky stvořuji z ničeho vesmír.

Moje vyšší nadání vyžaduje nové stvořitelské slovo Mé všemohoucí Lásky, aby utvořilo na přirozeném základě nový základ, který neruší ten stávající základ, ale zdokonaluje ho. Přirozená buňka tvého lidského těla totiž nemá v sobě sebemenší genetickou informaci nadpřirozeného života, který nekonečně převyšuje všechny možnosti a síly přirozeného bytí.

V tobě se však otevře nový zdroj věčného života. V tomto novém zdroji se zázračně slévá vnitřní Můj život s tvým lidským životem. Tajemným, ale zbrusu novým způsobem se s tebou, človíčku, setkávám. Tento polibek Mé Lásky se stává důvěrným vztahem Mne otcovsky stvořitelského ke Mně synovsky spásonosnému. Po celkovém vnitřním zranění počínáním tvých prarodičů jsi mohl neustále jen hledat Mou tvář, protože toto zaměření k Mé podobě ti zůstalo. Z Mého vyššího nadání se ti však vrací Můj obraz, když dostáváš novou tvář, tvář Mne, tvého spásonosného Bratra. Může snad matka zapomenout na své dítě a nesmilovat se nad plodem svého lůna? I kdyby ona zapomněla, ústy proroka Izajáše ti připomínám, že já na tebe nikdy nezapomenu. Pokud tě udivuje, že tvorové jsou díky Mně znovuzrozeni, podívej se na Mne, který se neváhám narodit z člověka.

Jak dalekosáhle přesahuje pojem nadpřirozeného daru Mého vyššího nadání schopnost tvého rozumu, zatemnělého ranou nevědomosti, o tom svědčí Můj vykoupený lid, který za dvě tisíciletí vytvořil nejrůznější pojmy o tomto daru.

Mistr Eckhart hodnotí Moje vyšší nadání tak vysoko, že je považuje skoro za Mne samého, když přebývám v hradu tvého nitra a povznáším jej na kosmický příbytek. Dokonce přepínáním tvé účasti na Mé vyšší přirozenosti tvrdí, že

Mým vyšším nadání m docela měníš v Mne podobným způsobem, jako měním chléb a víno v Moje tělo a krev během Mnou zavedené slavné hostiny lásky.

Někteří osaměle bloudící snilkové zase podceňují povahu Mého vyššího nadání, když je považují za Moje pouze vnějškové zalíbení, které by k tobě přistupovalo jako nálepka od Mne, aniž by něco způsobovala ve tvém nitru. Tvé ospravedlnění považovali jen za Mou povrchní přízeň, která by příkrývala tvou po prarodičích zděděnou zátěž Mými zásluhami, aniž by v tobě něco změnila.

Jenže milovat, milý příteli, to znamená přát a chtít tobě, milovanému, dobro. Když tedy otcovsky a stvořitelsky obecně miluji všechny stvořené věci, tak všem uděluji nějaké dobro. Uděluji jim aspoň existenci, protože věci existují proto, že chci, aby byly. Tak ti, milý bratře, prokazují zvláštní něžnou lásku. Povznáším tě k účasti na Mé vyšší přirozenosti. Přeji ti Moje nejlepší dobro, tedy Mne samého, a nejenže ti to přeji, ale fakticky ti to také dopřávám jako tvůj spásanosný Bratr.

Moje vyšší nadání je účinkem Mého zvláštního zalíbení. Je to zvláštní jemný vánek Mého Ducha, kterého tebe bratrsky vydechují. Dodává to hradu tvého nitra jedinečný jas, který je odrazem Mého věčného Světla. Toto Moje vyšší nadání tě proniká jako sluneční paprsek sklem, aniž je porušena stávající skladba. Tak jsi Mým vyšším nadání m nejen ozářen, ale také prozářen, takže jasně vynikáš a ozařuješ dál. V mém stvořitelském zanícení tě odívám krásou Mého jednorozeného Syna. Činím tě vhodným předmětem Mého milování. Na tobě pak tím jasněji vyniká tvůj vlastní tvar. V oblaženosti Mou Láskou chápeš hodnotu svého znovuzrození ze Mne mnohem výrazněji než hvězdná obloha. Žalmista zpívá o mém milosrdenství: Vzdávejte mu chválu, dobrořečte jeho jménu, neboť je dobrý, jeho milosrdenství je věčné, jeho věrnost do všech pokolení.

Svedený tvorem, falešně ti slibujícím bohorovnost, přicházíš o svou velikost. Avšak Moje podivuhodná dobrota tě povznáší k účasti na mém Božství, a to pro Mé nekonečné zásluhy, když hrdinsky podstupuji za tebe potupnou smrt. Kvůli tobě si dávám probodnout Mé Srdce. Pro tebe také vstávám z hrobu a vystupuji za naším společným otcem nebeským, abych ti tam připravil místo.

Tím tě, milý příteli, uschopňuji k plnění Mého zákona vepsaného do tvého srdce, k plnění zákona Mé Lásky. Už nepodléháš jen Mému zákonu ukládanému zvenčí, ale podléháš Mému zákonu, ukládanému zevnitř. Zušlechtění, jež se dostává tvé přirozenosti, zakládá život Mé Lásky v tobě. Jako výhonek žije ze svého kmene a přináší plody, tak ten, kdo přebývá ve Mně a otevírá své srdce jako příbytek pro Mne, žije a rosteš z Mého vyššího nadání . Z Mého kopím probodeného Srdce, tryská krev s vodou a otevírá pramen zavlažující mystickou zahradu, kde rosteš ty, kdo žiješ v prostředí Mé vroucí Lásky. Můj jas, vůně, sladkost, soulad a ladnost v tobě plní obdivem svět i nebe.

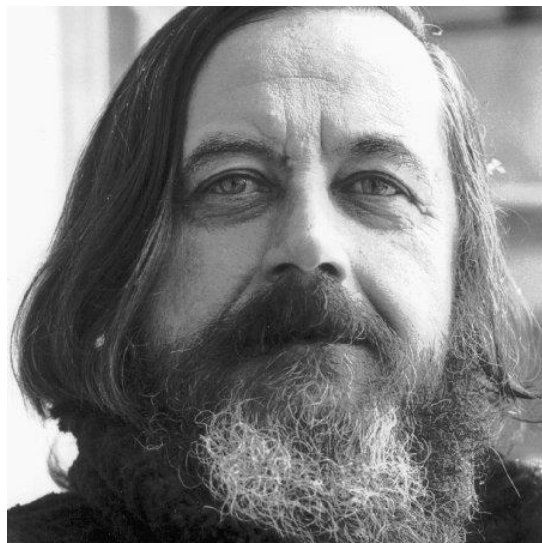
Moje vyšší nadání není něco ryze vnějškového, ani pouhá Moje sympatie. To je vnitřní obnova a ještě zušlechtění. Tak se z Mého odpůrce stáváš Mým

přítelem a Mým důvěrným spolupracovníkem a spolutrpítelem, prostě všestranným účastníkem Mého vnitřního trojosobního života. Moje vyšší nadání je Můj nadpřirozený dar a účinek Mé zvláštní Lásky. Vždyť přirozené dary, které stvořitelsky ze své obecné dobroty dopřádám tvořím, vlastně nejsou Moje vyšší nadání. Moje vyšší nadání je zdarma daným darem, neboť jako tvor sám od sebe, ze své existence, nemáš na ni žádný nárok. Pouze Moje velkomyslnost a добрota je pohnutkou k Mému vyššímu nadání tebe, milý příteli. T.Bahounek OP

+++

VÁNOCE

HITAVÁ
DOMÍJIVÁ PRÁZDNOTA
PRO VĚČNOU TMU
SCHÝLENÉ, DOTUPENÉ SVĚTLO
MRÁKOTNÉ SNY
A RADOST NA ZAPŘENOU
POJEDNOU KAŽDÁ BÁSEŇ
I KAŽDÁ NADĚJE
JSOU NA POMEZÍ
ZÁCHRANY A ZATRACENÍ
VÍC NEZBÝVÁ...
KAREL KŘEDELKA

+++

PROJEKT AVATAR: NESMRTELNOST UŽ ZA 30 LET?

Vizionář Dmitrij Itskov oslovuje bohatce s nabídkou holografických avatarů /trojrozměrný model/, do nichž by si lidé mohli nahrát své osobnosti. Staneme se nesmrteľnými stíny?

Léto v plném proudu svádí k jiskřivým nápadům. Stačí s dětmi zasednout ke geniálnímu animovanému seriálu Phineas & Ferb a je to jasné od titulního songu: „ ... můžem si ... s raketou hrát,

*s mumii se prát,
a na eifelovku vyšplhat,
vynalézat co si jen prát,
zlou opici vykoupat ... “*

Dotyční jsou divoce tvořiví nevlastní bratři, kteří ve vesele rozjetých přibězích překypují optimismem, ničeho se nebojí a úplně všechny šílené kousky se jim daří. Patrně pod vlivem Phinease a Ferba se mladý ruský vizionář Dmitrij Itskov, ve zpravodajství tvrdošijně titulovaný jako „mediální mogul“, rozhodl dopřát lidstvu technologickou variantu nesmrteľnosti, a to nikoliv v nedohledné budoucnosti, ale kolem roku 2045, což by mnozí z nás ještě mohli

zažít na vlastní kůži.

V únoru 2011 Itskov založil neziskovou organizaci 2045 Initiative a sestavil tým, který měl vyvinout jakési domněle nesmrtelné bytosti, totiž holografické avatary s umělými mozky, do nichž v případě úspěchu lidé nahrají své vědomí. Před časem Itskov zveřejnil poměrně velkolepý časový plán, který zahrnuje postupný vývoj několika různých avatarů. V roce 2020 plánoval první úspěšný experiment s transplantací mozku do kompletně umělého těla, které by bylo v roce 2025 dostupné na trhu. V roce 2030 chtěl ohlásit první umělý mozek, do něhož by v roce 2035 chtěl poprvé nastěhovat celé vědomí. V roce 2045 Itskov plánoval vytvoření kompletně holografického těla, do něhož by v roce 2045 přenesl vědomí a získal tak prvního nesmrtelného člověka.

Projekt Avatar je sice nesmysl, ale ne takový, jak by se mohlo na první pohled zdát. Teď asi jenom těžko odhadneme, zda bude za 30 let možné nahrát lidské vědomí do holografického avatara. V současné době je to dost šílený nápad, tak trochu připomínající zápletku z Fantomase, ale při dnešním tempu výzkumu a s přihlédnutím k možnosti mnoha naprosto překvapivých zvrátů – kdo ví... Každopádně by ale tenhle projekt mohl být reálnější, než klasické snažení o nesmrtelnost, případně jen dlouhověkost na poli medicíny. Zatím to k ničemu nevedlo a upřímně řečeno, není vyloučené, že hluboko v našich buňkách existují pojistky proti dlouhému životu, protože

předpokládaná evoluce nemá žádný pádný důvod podporovat příliš dlouhý život, ba spíš naopak. Zároveň, pokud lidské vědomí a celé mozky fungují na podkladě biochemie a fyziky, která je z tohoto světa, pak si lze v zásadě představit, že bychom mohli vědomí a veškeré fungování mozku přenést někam jinam. Nebylo by to samozřejmě vůbec snadné a museli bychom při tom překročit mnoho stínů, ale v dohledné době by to možná šlo zvládnout. Zároveň se ale může velmi rychle ukázat, že nesmrtelní náhradníci nejsou z nějakých technických důvodů možní.

V nedávných dnech se Itskov vchytrale obrátil na miliardáře, kteří jsou sice (doufejme) z masa a kostí, ale na rozdíl od zbytku lidstva mají, alespoň teoreticky, opravdu velký důvod lpět na životě. Někteří z nich by mohli Itskovovu nadšenou výzvu vyslyšet, dostat chuť zapsat se do historie a posléze

napumpovat do projektu Avatar životně důležité finance. Pokud by se tenhle projekt uskutečnil, tak by pochopitelně značně změnil lidstvo, třebaže by mu nemohl nic změnit na nesmrtelné duchové duši člověka. Mohli bychom holografickými avatary postupně osídlit snad celý vesmír a nebylo by ani nutné ošálit rychlost světla. Avataři by prostě odstartovali a letěli po celé věky. A snad by jim to nevadilo.

Jestli se projekt Avatar skutečně rozběhne, bude velmi zajímavé sledovat nejrůznější etické otázky, které asi nebudou mít smysluplné řešení. Co se vlastně stane s živou předlohou avatara? Bude diskrétně zpopelněn v rámci nákladů na nahrání mysli? Jaká bude mít avatar práva? Jak asi bude vypadat jeho imitace lidské mysli po tisících let? Bude šťastný? Jak by se lidstvo dál rozmnožovalo? Co když výrobce avatarů vloží do umělých myslí nějaké zkratky, schopné reagovat na dálkové povely anebo třeba avatara v kritickém okamžiku vypnout? A také mnohem přizemnější problém - jaký asi bude zájem o nahrávání imitace mysli do umělých těl? Mnoho lidí by dnes jistě rozhodně odmítlo, posměšně nebo i opovržlivě, ale na smrtelném loži, tváří v tvář loučení s tímto světem, to možná najednou leckdo uvidí jinak. Byla by to asi hodně zajímavá budoucnost. /DiscoveryNews 27.7. 2012, 2045 Initiative Group 17.7. 2012/

+++

KOHOUTI

CELOU NOC TEKLA VODA BEZ ODDECHU.
DĚŠŤ JAKO OLEJ VŘEL AŽ DO JITŘÍ.
TEĎ STOUPÁ PÁRA NAD MODRAVOU STŘECHU
A ZEMĚ KOUŘÍ JAKO TALÍŘ ŠČÍ.
PROMOKLÁ TRÁVA K SVĚTLU KDYŽ SE VRHÁ,
MÉ LEKNUTÍ KDO ROSE VYPOVÍ,
V TEN ČAS, KDY PRVNÍ KOHOUT ZAKOKRHÁ
A DRUHÝ, TŘETÍ, KOLIK JICH - KDO VÍ?
A JAK BY ROKŮ ROZBÍRALI SMĚNU,
ZAKLÍNAJÍCE DO ŘADĚ TMU V ZEM,
JALI SE PRUDCE PROROKOVAT ZMĚNU
POLÍM A DEŠTI, LÁSCE, VŠEMU,
VŠEM.

Boris Pasternak

+++

MYSTIKA STÁŘÍ

Bl.Jindřich Suso Jak pomíjející je klamná láska a jak láskyplný je Bůh

Mé svrchované dobro, když se od tebe sebeméně vzdálím, hned jsem jako laňka. jež ztratila matku a nemůže ji nalézt. Cosi uvnitř nedá jí pokoj a tak dlouho pobíhá sem a tam, až se zas vrátí na místo, odkud se vzdálila. Pane, já běžím, chvátám k tobě s vroucí žhavou žádostí, jako jelen ke zřídlu živých vod. Pane, jako celý dlouhý rok mi připadá hodinka strávená daleko od tebe, a celý den být mimo tebe se zdá milujícímu srdci jako tisíc let. Proto, snítko štěstí, májový proutku, růžový keříčku, rozepni svou náruč, rozlož a rozevři rozkvetlé

větve své božské i lidské přirozenosti! Pane, jak milostná je tvá tvář, tvá ústa plná živých slov, tvé chování jasné zrcadlo vši přísnosti i laskavosti. Ó, ty slastiplný poklade všech svatých, jak je blažen, kdo je hoden sladkého zasnoubení s tebou!

Věčná Moudrost: Mnoho lidí je k tomu povoláno, ale jen málo z nich je k tomu vyvoleno.

Služebník: Milý Pane, zapuzuješ je ty, nebo oni tebe?

Věčná Moudrost: Pozdvihni oči a pohleď na zjevení, jež ti poskytnu.

Služebník vzhlédl a ulekl se. Chvěje se pak, pravil s vroucím povzdechem: „Ach, běda, Pane, proč jsem se jen kdy zrodil! Sním nebo bdím? Dříve zřel jsem tě jako bohatou

krásku a tak roztomile něžného, a nyní vypadáš jak vyhnáný poutník, jenž se opírá o h úl a stojí před starým, zputlým městem. Příkopy jsou strženy, hradby mají povážlivé trhliny, jen tu a tam vyčnívají ještě věže ze staré hradby. Město bylo dost obydleno lidmi. Mezi nimi bylo mnoho lidí, podobajících se dravým zvířatům. Ubohý poutník bloudil sem a tam a čekal, zda mu někdo podá ruku. A, ach, spatřil jsem, jak ho zástupy neuctivě od sebe odhánějí a jak nemají pro svá zaměstnání ani času, aby naň pohlédli. Než někteří z nich přece přišli a podávali mu ruku, tu však přicházeli lidé ve zvířecí podobě a bránili jim. Zasluchl jsem, jak si vyhoštěný poutník z hloubi srdce povzdychl: „Ustrňte se, země i nebesa! Tak těžce jsem vykoupil toto město, a tak ošklivé odplaty se mi zde dostalo! Ale ti, kteří pro toto město nic nevykonali, takové vážnosti se zde těší!" - Pane, to jsem viděl. - Milý Bože, co to znamená? Viděl jsem dobře, nebo jsem se klamal?

Věčná Moudrost: Toto vidění je úplně správné a pravdivé. Slyš tu hroznou věc a dej pohnout k soucitu své srdce! sleduj, já jsem ten ubohý, ode všech zapuzený poutník, jehož jsi viděl. Kdysi jsem byl ve světě ve velké vážnosti, nyní však jsem z něho bídne vyhnán a vypověděn.

Služebník: Ach, drahý Pane, co je to za město a lid v něm?

Věčná Moudrost: Rozvrácené město je opravdový duchovní život. Dříve mi v něm věrně a horlivě sloužili. Byl tu dříve svatý a bezpečný život. Nyní však na mnoha místech valem schází. Příkopy jsou pomalu v rozvalinách, zdi se trhají, to je, zbožná poslušnost, dobrovolná chudoba a úplná čistota počínají ztrácet svatou prostotu, takže pouze vysoké zdi jakž takž se navenek drží. Široké masy, divoká zvěř v lidském těle, to jsou zesvětštělá srdce pod duchovním šatem, jež mne svými zbytečnými starostmi a neužitečným zaměstnáním zapuzují od sebe. Mnozí pak podávají mi ruce, ale druzí je ode mne odvádějí. To znamená, že zlé rady a špatný příklad odvracejí mnohé duše toužící po mne. Hůl, o niž jsem se opíral, je svatý kříž, na němž jsem trpěl, jimž jsem je vždy napomínal, aby se naň rozpomenuli a ke mně přece obrátili lásku svého srdce. Úpěnlivé volání, jež. slyšíš, znamená moji smrt, jež mohutně volá k srdcím těch, jež ani moje láska ani moje smrt neobměkčila, a kteří mne přece zapuzují a vyhánějí.

Služebník:

Ó, Pane, jak mne to bodá do srdce a bolí v duši, že ty, jenž jsi tak láskyhodný, přece tak nepovšimnut jsi od mnohého srdce! Co však nabízíš, milý Pane, těm, kteří ti s láskou a věností podávají ruce, i když jsi v té podobě, v jaké tě množství zavrhl?

HELE, SPOUSTA FAKTUR ZA PLYN, TY BUDOU KRÁSĚ HOŘET!

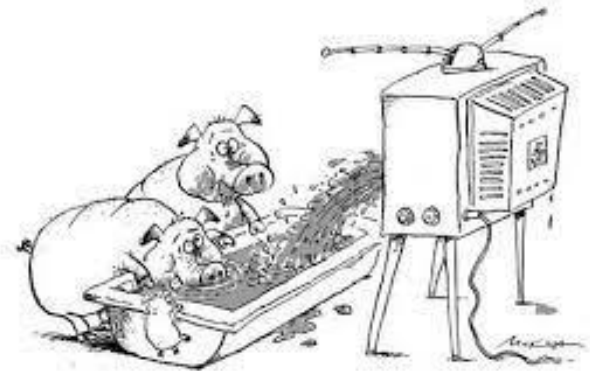
Věčná Moudrost: Ti, kteří opovrhli pro mne pomíjející láskou a s věností a láskou pouze mne objali a mne se stále přidržovali, zasnoubím se svou božskou láskou a sladkostí, a až budou umírat, podám jim zase já ruku a povýším je před tváří celého světa na trůn své věčné velebnosti.

Služebník: Pane, je mnoho lidí, kteří praví, že by tě rádi milovali, a přece by chtěli, aby nemusili pomíjející lásky zanechat. Chtějí ti být milí a nicméně chtějí mít i časnou lásku.

Věčná Moudrost: To je právě tak ne-možno, jako stlačit a uzavřít nebe do ořechové skořápky. Chtějí jen opentlit své jednání. To znamená stavět na větru a tkát vzdušnou duhu. Jak může spolu trvat věčné a časné, když časné nemůže věčného snést? Velmi se klame, kdo myslí, že smí krále králů umístit ve veřejné hospodě nebo ho odkázat mezi sluhy. Kdo chce tohoto vzácného hosta přijmout, musí se navždy odloučit ode všech tvorů.

Služebník: Ó, sladká Moudrosti, jak jen mohou být tak otupeni, že to nepozorují!

Věčná Moudrost: Ti nešťastníci jsou velmi zaslepeni. Tak úporně se pachtí za radostmi, jež jim nemohou poskytnout ani úplné radosti ani čisté lásky. Než

se jim dostane jednoho zásvitu lásky, potká je deset utrpení, a čím více se snaží vyplnit svoji touhu, tím prázdnější se vracejí. Podívej, srdce bezbožníků žijí v ustavičném strachu a hrůze. Tatáž kratičká radost, jež jim skane, obrátí se jim v takovou hořkost, a stojí je tolik námah! Získali je s tolika úzkostmi, a ještě s větším žalem je ztrácejí. Svět

/e vůbec pln klamů, nevěrností a nestálostí; přestane-li užitek, i přátelství obyčejně v něm končí. Nuže zkrátka: Ještě nikdo nezískal v tvorech pravou lásku, úplnou radost nebo stálý pokoj srdce.

Služebník: Ach, milý Otče, jak je to smutné! Tak mnohá vznešená duše, tak mnohé milující srdce, mnohý obraz učiněný k Božímu podobenství, jenž se měl s tebou zasnoubit a státi se tvou královnou a císařovnou, mocnou na nebi i na zemi, pošetile dal se ošálit a ponížít! Ach, ach, dobrý Bože, proč se jen dobrovolně propadá do záhuby! Lépe by jim bylo, aby se jejich duše odloučila od těla, než abys ty se musil vzdálit a odloučit od duše, v níž si nemůžeš zvolit příbytek. Ó, pošetilci, čím dále tím větší je vaše škoda a ztráta, proč ztrácíte krásný, příjemný čas, jenž se sotva či jistě nikdy více nevrátí? A vy se ještě tak vesele tváříte, jako by vám na tom pranic nezáleželo. Ó, sladká Moudrosti, kéž by to oni sami poznali a cítili!

Věčná Moudrost: Slyš pradiwnou a bolestnou věc! Poznali a poznávají, cítí to každé hodiny, a přece toho nezanechají. Vědí o tom, a přece nechtějí o tom vědět. Okrašlují to, co se jim nedostává, umělou září, jež je daleka skutečné pravdy, jak sami konečně cítí, ale už je příliš pozdě.

Služebník: Dobrá Moudrosti, jsou tak nerozumní nebo co?

Věčná Moudrost: Chtějí u mne uniknout zlu a utrpení, a upadají do něho na druhé straně. A poněvadž nechtějí mne, věčné dobro, a nechtějí nést mé sladké jho, bývají z dopuštění mé přísné spravedlnosti přetíženi mnohými břemeny. Bojí se jíní a zapadají do sněhu.

Služebník: Milosrdná Moudrosti, rozpomeň se, že nikdo nic nemůže bez tvé síly. Neznám pro ně jiné pomoci, než aby k tobě pozvedli své zbědované oči a s horkými slzami ti klesli k nohám, abys je osvítil a zbavil těžkých pout, jež je váží.

Věčná Moudrost: Jsem stále hotov přispět jim na pomoc, jen kdyby se k tomu měli; já se od nich nevzdaluji, ale oni spějí pryč ode mne.

Služebník: Pane, bolí, když se láskou od lásky odlučuje.

Věčná Moudrost: To je pravda, ale já přece mohu a chci veškerou lásku v srdci nahradit.

Služebník: Ach, Pane, je velmi obtížné zanechat starých návyků.

Věčná Moudrost: Mnohem obtížnější jim bude snášet budoucí muka.

Služebník: Pane, možná, že je jejich nitro tak zařízeno, že jim ty návyky pranic neuškodí.

Věčná Moudrost: Já jsem nejlépe uspořádaný a přece nejopovrženější. Jak může být spořádané to, co svou přirozeností srdce na scestí uvádí, mysl rozrušuje, zbavuje ji vnitřní usebranosti a srdce pokoje? Všem pěti smyslům otvírá bránu, za níž je božský život, olupuje o stydlivost a přináší drzost, zbavuje milostí a odcizuje Bohu, přivádí vlašnost vnitřního člověka a i zevnější lenost.

Služebník: Pane, možná, že ani netuší překážky, jež se jim staví v cestu, poněvadž to, co milují, nese znak duchovního života.

Věčná Moudrost: Někdy bývá čisté oko právě tak oslepeno bílou moukou jako světlým popelem. Podívej, byla kdy neškodnější něčí přítomnost, než byla má u učedníků? Zde nebylo zbytečného slova, ani nevázanost. Nebylo zde vysokých nadsmyslných začátků, jež by potom končily v ubohé nízkosti prázdných slov, zde nebylo nic, než opravdová vážnost a celá pravda bez jakéhokoliv příměsku klamu. A přece musila jim být odňata moje tělesná přítomnost, aby mohli přijmout Ducha svatého. A co teprve překážek skýtá lidská přirozenost! Dříve, než by je jeden na pravou cestu přivedl, tisíc jiných je vláčí sem a tam. Dříve, než by mohli být jednou poučením vzděláni, bezpočtukrát bývají svedeni zlým příkladem. Zkrátka: Jako studený mrazík v květnu sžehne a zničí květy, tak šírá pomíjející láska božskou opravdovost a duchovní ukázněnost. A jestliže o tom ještě pochybuješ, rozhlédni se vůkol po krásných vinicích: byly dříve v plné životní síle, a nyní uschly a poztrácely květy, takže v nich možno naléztí pramálo vnitřní opravdovosti a neobyčejné zbožnosti. Ale ještě větší škodu působí, že se to stalo pomalu zvykem a že se to pokládá za duchovně zcela správné a dovolené, a zatím to nepozorovaně připravuje duši o veškerou duchovní blaženost, je tím škodlivější, čím méně škodlivé se to zdá. Co je rozkošných štěpnic pěkně upravených, jež byly

nebeským rájem, v němž Bůh se zalíbením přebýval, a pro pomíjející lásku zarostly býlím! 1-, kde dříve kvetly růže a lilie, je vše trním, kopřivami a bodláčím porostlé. A tam, kde dříve přebývali andělé, tam nyní vepři ryjí. Pán Bůh mi odpusť hříchy! Ach, hrozná hodina, v níž budeme musít Bohu skládat účet ze všech nepotřebných slov, ze všeho promrhaného času a ze všeho zanedbaného dobra, a až budou veškerá nepotřebná slova, mluvená, myšlená, psaná, tajně či veřejně, před Bohem a celým světem veřejně čtena a až bude každý rozumět celému jejich smyslu bez zatajení toho nejmenšího!

Služebník: Ó, Pane, jak tvrdá jsou tato slova! Opravdu, muselo by být kamenné srdce, jímž by nepohnula. Milý Pane, je mnoho srdcí jemné přirozenosti, jež táhne spíše láska než bázeň, a poněvadž Ty, Pane, jsi její tvůrce, nikoli ničitel, poněvadž ji zdokonaluješ, ukonči, prosím, Už tuto smutnou řeč a vypravuj mi raději o tom, jak jsi Matka krásného milování a jak sladká je tvá láska.

JAK LASKYHODNÝ JE BŮH

Pane, uvažuj o vybidnutí k lásce, jež jsi pronesl o sobě v knize Moudrosti:

Pojďte ke mně všichni, kteří toužíte po mně, a nasyťte se mým ovocem.

Já jsem matka krásného milování a duch můj sladší je než med a mé dědictví než med a smetana. Víno i hudba obveselují srdce, ale výše nade vše láska k moudrosti.

Ó, dobrý Pane, tak láskyplně a něžně se nám podáváš, že je to s to všechna srdce strhnout a vzbudit v nich palčivou touhu po tvé lásce. Tak živě plynou slova lásky z tvých sladkých úst, že mnohé srdce ranila ve dnech jeho rozkvetu, takže v něm

pak nadobro pohasla pozemská láska. Pane, po tom dychtí mé srdce, po tom touží má mysl, o tom bych tak rád slyšel něco z tvých vlastních úst! Nuže, promluv, má jediná útěcho, jen jedno jediné slůvko k mé duši, k svému ubohému služebníkovi! Usnul jsem v tvém sladkém stínu, ač mé srdce bdí.

Věčná Moudrost: Nuže, slyš, dcero má, nakloň ke mně ucho, vejdi mocně do sebe a zapomeň na vše, i na sebe. Já jsem sám v sobě nepochopitelné dobro, jež vždy bylo a je, a vždy týž, nevyslovitelný. Mohu se sice dát vnitřně pocítit mnohým srdcím, ale nikdo mne nevysloví ani neoznačí slovem. A přece, když sebe, nadpřirozené, nezměnitelné dobro, sdílím nějakému tvorovi podle toho, jak je schopen, zahaluji v roušku svou sluneční záři. A v sladkých slovech ti podávám duchovní ponaučení o sobě a o své sladké lásce: Představím se něžně před oči tvého srdce, a nyní mě duchovně zdob a oblékej v drahocenný šat a snaž se dle svých sil zvýšit můj lesk a dej mi vše, co může k obzvláštní lásce, k milování slasti, pohnout tvé srdce, Podívej, to je vše, co si může člověk myslet o mé podobě a kráse, jež je daleko líbeznější, že to nikdo nemůže vyslovit. Tak

se dávám poznat. Ale slyš dále! Pocházím ze vznešeného rodu. Jsem milované Slovo Otcovského srdce, v němž, totiž v milostné prohlubni mého synovství, mají jeho oči ve svém otcovství - nesmírné zalíbení, v sladké, vyšlehující lásce Ducha svatého. Jsem blažený trůn i koruna spásy. Moje oči jsou tak jasné, má ústa tak líbezná, mé tváře tak čisté a růžové a celá postava tak krásná a souladná, že kdyby někdo až do soudného dne chtěl státi v rozžhavené peci, aby si zasloužil jediný pohled na mne - ani tehdy by nebyl hoden. Tak nádherný šat mne zdobí a ozdoben jsem tak bujnou rozmanitostí živých květů, růží červených, bělostných lilií, útlých fialek a jiných květin, že všechna májová kvítka, zelená tráva usměvavých lučin a krásná kvítka šumících hájů v přirovnání k mé kráse jsou jen hloží a bodlácím.

Já hraji v Božství radostnou hru, jež skýtá tolik slastí andělským sborům. že celých tisíc let je jim jak krátká hodinka.

Celé nebe mne sleduje v stálém a vždy novém úžasu a pozoruje mne. Jejich oči jsou ke mně upřeny a srdce ke mně napřímena. Duše i mysl jejich se bez ustání nachyluje ke mně, šťasten, kdo smí bezpečně po mém boku ruku v ruce se mnou konat sladkou hru lásky a radostný tanec. Jediné slůvko, jež tu vytryskne z mých sladkých úst, převyšuje veškerý zpěv andělů, zvuk všech harf i sladký úder strun. Slyš, jsem rozkošný k milování, líbezný k objetí a něžný k políbení pro čistou a milující duši, že by všechna srdce měla po mně toužit. Jsem malý a ponížený a stále přítomen čistým duším. Jsem tajně při nich při stole, na loži, při jízdě i na cestě. Obracím se sem i tam, a ve mně není nic nelibého, naopak, vše je uspořádáno dle všech tužeb srdce i duše. Podívej, já jsem úplně a čiré dobro. Komu se nyní pouze kapky ode mne dostane, tomu zhořkne veškerá radost tohoto světa a pozbude ceny veškeré jiné dobro a čest. Tito miláckové budou obklopeni mou láskou a vplynou v jedno Jediné bez smyslné lásky a bez mluvených slov. Budou osvobozeni a vplují v dobro, odkud vypluli. Má láska dovede i začínající srdce zbavit tíhy jejich hříchů a dáti jim srdce svobodné, statečné a čisté, umí i jejich svědomí očistit a zbavit jeho výčitek. Pohled , co v celém světě to vše vy-váží? Ani celý svět by nemohl vyvážit takové srdce, neboť člověk, jenž mi daroval srdce, blaženě žije a bezpečně umírá a má nebe zde i na věčnosti.

Mnoho jsem ti toho řekl, a tak pevně vytrvej v mé kráse a nedej se něčím příliš odchýlit, právě tak, jako nepohne tvůj malíček oběhem zemským - poněvadž to ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani na lidské srdce nevstoupilo. Ale proto jsem ti řekl těchto několik přirovnání, aby sis mohl učinit pojem o rozdílu mezi mou sladkou láskou a klamnou láskou pomíjející.

Služebník: Roztomilé, drobné polní kvítko, drahý miláčku, v objímajících tě ramenou čisté, milující duše, jak je to jasno tomu, kdo tě kdy dobře poznal, a jak se to krásně a nezvykle poslouchá člověku, jenž tě nezná, jehož srdce i mysl jsou dosud smyslné! Ó, draze milované, nepochopitelné dobro, jak sladká to hodina, jak milý okamžik, v němž mne to pudí odhalit tobě své skryté rány, jež

se ještě v srdci chvějí od tvého líbezného milování. Pane, rozdělení v lásce, to je jako voda v ohni. Milý Pane, ty víš, že pravá, horoucí láska nemůže dvou zároveň strpět. Ó, dobrý a jediný Pane mého srdce a mé duše, proto touží po tobě tolik srdce mé, poněvadž jsi měl obzvláštní lásku ke mně a poněvadž tvé božské oči se zvláštním zalíbením na mně utkvěly. Ó Pane, máš tolik milujících srdcí, jež k tobě láskou planou a jež s tebou mnoho umějí; ó dobrý Pane, jak je to se mnou v této věci?

Věčná Moudrost: Já jsem takový milovník, jenž v jediném se nezmenšuje a množství nerozmnoužuje, jen o tebe se starám a pečuji, jak bych se ti zalíbil a zdokonalil vše, co se tebe týká, tak, jako by kromě tebe nic nebylo.

Služebník: Rozplynula se duše, když promluvil můj miláček. Ach, kam jsem byl zaveden či jsem zabloudil? Duše má se rozplývá po sladkých a přívětivých slovech miláčkových. Ó, odvrát' ode mne své oči, neboť mne sžírají. I kdyby nějaké srdce bylo sebetvrđší a sebevlažnější a chladnější byla duše, jež by slyšela tvá sladká milující slova, jež jako oheň planou, musila by změknout a vznítit se v tvé sladké lásce. Ó, div nad všechny divy by to byl, kdyby se nerozplynulo láskou srdce toho, kdo takto na tebe patří. Jak šťasten milovník, který se jmenuje a je tvým chotěm! Ó, co sladké útěchy a ta-jemné lásky se mu od tebe, dostává! Ó, milá panno svatá Anežko, milenko věčné Moudrosti, vpravdě jsi mohla jásat ve svém snoubenci, když jsi děla: Jeho krev zbarvila karmínově moji tvář." Kéž bych byl, dobrý Pane, toho hoden, aby se moje duše nazývala tvojí milenko! Podívej, kdyby bylo možno, aby veškerá slast, blaho i láska, jež může svět poskytnout, byly v jednom člověku soustředěny, s radostí a svobodně bych ho obětoval. Ó, šťasten, že se kdy na svět zrodil, kdo se jmenuje a je tvým milovníkem. I kdyby měl člověk tisíc životů, všechny by je měl obětovat, jen aby tě získal.

Vy všichni Boží přátelé, všichni nebeští duchové, i ty, milá panno, svatá Anežko, pomozte mi ho prosit, neboť nikdy jsem vlastně nevěděl, co je jeho láska. Ach, srdce mé, odlož, odstraň veškerou váhavost a Podívej, zda docílíš ještě před svou smrtí, abys pocítilo jeho sladkou lásku. Ó, dobrá, krásná, ze všeho vyvolená Moudrosti, jak daleko předčí milostná láska tvá lásku pomíjející! Jaký je rozdíl mezi nimi! Jak klamně a prázdné je vše, co se zde zdá být láskou! Teprve, když k tomu blíže přihlédneme, počneme věc vpravdě poznávat. Pane, kam jsem oči obrátil, všude jsem našel jen „výmluvu", ach, „kéž by toho nebylo! - neboť, když to bylo něco velmi pěkného tak to nemělo vnitřní půvab, bylo-li to krásné a rozkošné, scházel tomu výraz, anebo, i když to zde bylo, přece jsem vždy na věci našel něco, co moje srdce odpuzovalo. Po delší době jsem seznal, že je to hrozně nudné. Ale ty jsi krása a nevýslovná vlídnost, ušlechtilost s milostí, slova s melodií, vnitřní svoboda s vnějším jassem, Tys jedno jedině, jež jsem jinde nenalezl. Tys právě nasycení duše, toužící po síle a dychtivé vůle milujícího srdce. Čím lépe tě pozná, tím raději by si tě získal, čím vroucněji se k tobě přitulí, tím láskyplnějším tě nalezne. Ach, jak jsi

nekonečně pouhé dobro! Pohled'te všechna srdce, jak jsou zklamáni všichni, kteří někomu jinému věnují lásku. Pryč, falešní milovníci, zpět ode mne a Už nikdy se ke mně nepřibližujte, neboť jedinou lásku zvolilo si mé srdce, lásku, v níž jedině bude nasyceno mé srdce, moje duše i mé tužby a schopnosti, vroucí láskou, jež nikdy nechladne a nepomíjí. Ó, kéž bych si tě mohl vzít do svého srdce a do jeho hlubin zlatými písmeny zasadit, aby mi tě nikdo odtud nemohl vyrvat! Jaké neštěstí, že se mé srdce tím vždy nezabývalo! Co mi zbylo po všech mých láskách? Ztracený čas, vyplývaná slova, prázdné ruce, několik dobrých skutků a chybami obtížené svědomí! Ó, Pane, znič mne raději ve své lásce, ale nehnu se už od tvých svatých nohou!

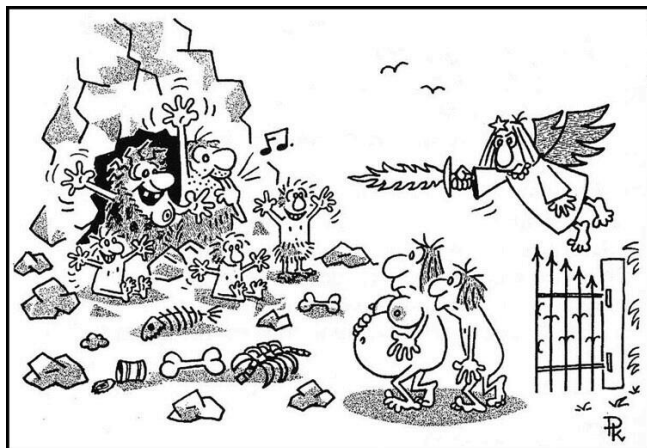
Věčná Moudrost: Vycházím vstříc všem, kdo Mně hledají a s radostným úsměvem přijímám ty, kdo po mně touží. A vše, co můžeš nyní okusit z mé lásky, je jako kapka vody proti moři, proti věčné, nepomíjející lásce.

/Bl.Jindřich Suso O věčné Moudrosti/

+++

VYHNÁNÍ Z RAJE

PŘI STÍVÁNÍ
SVĚTLOU TVÁŘ ANDĚLA
NELZE PROSVĚTLIT
ANI SVĚTLEM PLAMENNÉHO
MEČE
A ZATÍMCO TI DVA
S PROVINILOU PÝCHOU MLČELI
ON, TŘETÍ V HAZARDNÍ HŘE
ZVANÉ BOŽÍ POŽEHNÁNÍ
JAKO BY JIŽ SLYŠEL
NÁŘEK KOTĚTE
ZAPOMENUTÉHO ZA DVEŘMI
KDYŽ V KUCHYNI KRÁJÍ SE MASO
NA PRKÝNKU ZE STROMU POZNÁNÍ
KAREL KŘEDELKA

+++

APOKALYPSA PLNÁ NADĚJE A RADOSTI 3

Zběsilé sdělovací prostředky, vyšinutý internet i zvrácená teleportace šíří strach a zoufalství. Jenže každý člověk touží po štěstí. Co je štěstí? Štěstí je pro každého, že ho někdo má rád takového, jaký je, s jeho přednostmi i slabostmi. Velkým štěstím pro člověka je být milován, ale největším štěstím je být milován Bohem a současně člověkem. Kdy však smíme takto doufat?

Náš smělý ideál velkého štěstí je na místě především tehdy, když si nepřikrašluje smrt a její drsnost pomocí psychofarnak. Teprve až se naučíš

tvrdým a vytrvalým pokáním přemáhat dětinské iluze o sobě a ovládat své tělo, vstupuje do obzoru Bůh Obnovitel jako ten druhý ve své neuchopitelné jinakosti.

Dokud nepřijdeme před Boha s prázdnýma rukama jako prosebníci, a nepřiznáme si, že jsme koneční, slabí a smrtelní, tak ponižujeme Boha na uspokojovatele svých potřeb, tedy na věc, kterou člověk spotřebuje a stráví. To bychom byli jenom zamilováni do svých vlastních potřeb. Teprve až nastane přechod od potřeby k přání, může nádherný Bůh - ve své svobodě a lásce - přijmout náš přebytek přání do své nekonečnosti a uznat nás za vlastní dítě, jako vlastního syna, jako vlastní dceru.

K tomu, aby náš smělý ideál velikého štěstí byl na místě, nesmíme složit ruce do klína. Nesmíme přenechat svět jeho osudu v domnění, že Bůh se o něj postará, a že počty nakonec vyjdou. Nesmíme ponechat tělu volnost, aby vládlo naší duši. Díky takovému opovážlivému spoléhání na Boha přenechali mnozí naivní křesťané nespravedlivý, nesvobodný svět bez lásky sobě samému: ty urážené, ponižované odkázali příliš levně a pohodlně na lepší - na onen svět. Takhle vypoklonkovali nejprve jinověrce, pak ženy, pak ty, kdo nebyli bílí, potom dělníky a nakonec všechny odlišné, aby zůstali přijatelnými ti, kdo se sami farizejsky uznali za spravedlivé a dokonalé. Kdo dělá taková levná gesta, ten neporozuměl ničemu ze Zmrtvýchvstání Pána Ježíše. Bůh není náhražka za

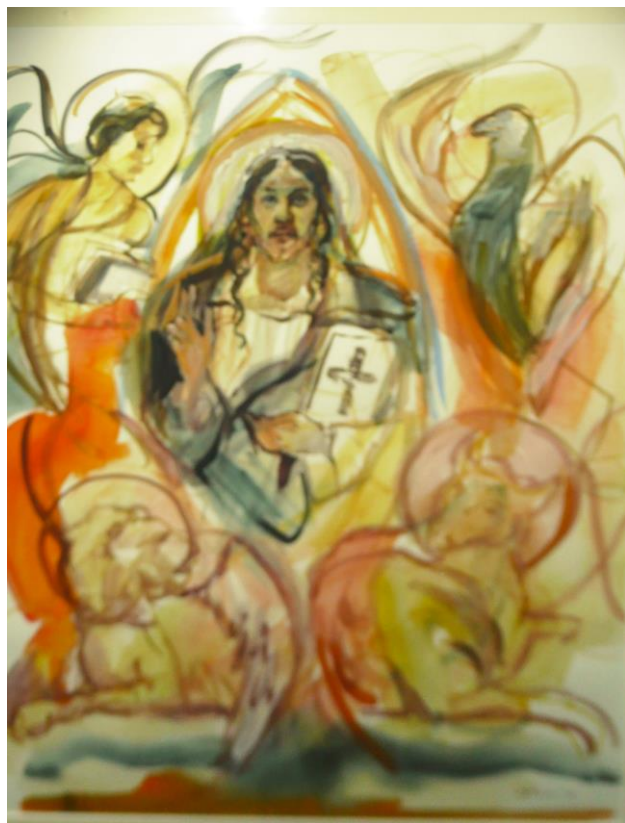

naši lenost, pohodlnost a změkčilost, za naši lakotu a za naše sobectví. Jestliže Bůh touží dokonat lásku, svobodu a spravedlnost - a Bůh po tom doopravdy touží - jak nám to dosvědčil ve Zmrtvýchvstání Pána Ježíše - tak to předpokládá, abychom také my začali zde a nyní pracovat na sobě, aby se náš svět stal každým dnem o něco lepším, aby se stával stále krásnějším světem, kde děti pořád radostně smějí a milenci milují. Věřte, že se Bůh postará o to poslední, ale vy už déle neváhejte, a rozhodně se obraťte k tomu předposlednímu - k tomuto světu. Bůh se nad těmi našimi

životními kotrmelci může potřhat smíchy, ovšem přeje nám velkoryse všechno

nejlepší, totiž sebe samého. Radujme se z blízké a důvěrné společnosti nebeského Hosta, který tichounce zaklepal na naše srdce.

Tak nám Bamberská apokalypsa už tisíc let přináší naději, radost a samé šťastné výhledy. Připomeňme si tato slova Knihy Zjevení:

4 Potom jsem měl vidění, a hle, dveře otevřené v nebi, a dřívější hlas, který jsem uslyšel, jak mluví se mnou jako hlas polnice, promluvil: „Vystup sem, a ukážu ti, co se má stát potom.“ **2**Hned jsem se octl ve vytržení. A hle: trůn stál v nebi, a na trůně někdo seděl. **3**A ten sedící se vzhledem podobal kameni jaspisu a sardisu. Kolem trůnu pak duha, na pohled podobná smaragdu.

4A okolo trůnu čtyřiaadvacet trůnů, a na trůnech sedělo čtyřiaadvacet starců, oděných bílým rouchem, a na hlavách měli zlaté

věnce. **5**Z trůnu pak vycházejí blesky, hlasy a hromy; a před trůnem hoří sedm ohnivých pochodní, to je sedm Božích duchů. **6**A před trůnem jako skleněné moře, podobné křišťálu; a uprostřed u trůnu a okolo trůnu čtyři živočichové, plní očí vpředu i vzadu. **7**První živočich se podobá lvovi, druhý živočich se podobá býčkovi, třetí živočich s tváří jako lidskou a čtvrtý živočich se podobá letícímu orlu. **8**A každý ze čtyř živočichů má po šesti křídlech, dokola i uvnitř byli samé oko, a bez ustání ve dne v noci volají:

„Svatý, Svátý, Svátý Pán Bůh vševládný, který byl, který je a který přijde.“(Zj 4,1-8)

O co tu jde? O celou budoucnost lidstva a Církve až po Poslední soud. V obrazech zde podány rozmanité události. V těch hrůzách však tím více vyniká vytrvalost Božích vyvolených a úplná porážka Božích nepřátel. Hlavní dojem z těchto vidění není v podání malíře Bamberské apokalypsy hrůza a děs, nýbrž útěcha, povzbuzení a radostná jistota v konečné vítězství dobra a Božího království. Vyrcholí to jáсотem v nebi.

Sledujeme trůn v nebi. Ježíš se v horní části výjevu zjevuje v blankytně modré mandorle. Tak je člověku dáno nahlédnout do nebe, kam člověk sám dohlédnout nemůže, pokud se mu samo nebe milostivě neotevře. Kristus s Písmem v ruce spočívá nohama na trojbarevném kruhovém podstavci, odkud k zemi vyzařuje pět paprsků. Člověku v době kosmických letů do vesmíru by tento výjev připomínal přistání kosmonauta. Pod trůnem stojí vlevo i vpravo zástup starců v bělostném rouchu s korunami povýšenosti na hlavách, nesoucích sedm planoucích pochodní. U jejich nohou je jako malá čoočka rozklenuté vlny moře, v němž se zračí smutná tvář zlého ducha. Kolem Kristovy mandorly jsou čtyři andělsky okřídlené bytosti s knihami, a to lev, býk, člověk a orel. Jejich

rozevlátá křídla svědčí, že tyto postavy se symboly evangelistů jsou v neustálém pohybu a službě. Kristus drží levou rukou na srdci zapečetěný svitek a pravou má zdviženou k přísaze. Tato vize nebeské bohoslužby nás musí nadchnout, abychom slavili živě pozemskou bohoslužbu, která je předobrazem oné věčné. Až zazní výzva "Vzhůru srdce!", vzpomeňme si na tento obraz díkůvzdání bytostí a klaňme se Pánu se stejnou úctou a láskou! Připomeňme si ještě dvě současné malířské podání tohoto námětu od sestry Veroniky III.OP. V prvním je Beránek Boží malebně uprostřed čtyř zvířat, symbolizujících evangelisty,

ale tak, že je vlastně uprostřed nás. Ve druhém je Beránek Boží v mandorle podán kresebně tak, že jeho mandorla se vespodu otevírá k nám na zem, aby nás Pán Ježíš oblažil svou velebností. Podoba d'ábla se pak rozplývá do rozplizlé temnoty v podsvětí. Jak útěchyplná budoucnost se před námi otevírá, takže srdce radostí poskočí. Tomáš Bahounek OP

+++

WCHRTLÝ KŮŇ

VE VÝCHODNÍM PŘEDMĚSTÍ
NA HROMADĚ PÍSKU,
NA HROMADĚ SMETÍ
LEŽÍ VYCHRTLÝ KŮŇ
KOSTRA A KŮŽE.
ZVEDÁM MU HLAVU -
MARNĚ SE VZDÍNÁ
A KLESÁ NA BOK.
A PŘEC KDYSI KLUSAL,
PŘEC KDYSI CVÁLAL,
NA STEHNĚ S CEJCHEM ;
VYPÁLEN CEJCH MÁ :
NÁČELNÍK ŠESTÉHO STUDNĚ.
ARMÁDY TÁHLY TŘI KOLEM NĚHO,
Z TŘÍ ARMÁD HO NIKDO
NEPOLITOVAL.
VYSCHLOU MÁ KŮŽI
POD STRUPY BLÁTA,
POD STRUPY ŠPÍNY :
PADAJÍ Z NĚHO JAK VLOČKY NA
ZEM.
ZBYL TU JAK VYSCHLÁ
VĚTVKA V SNĚHU.
A JEŠTĚ LONI
JAK VLNA BOUŘE
S PÁNEM SVÝM V SEDLE
HŘMĚL NA NEPŘÍTELE.
TEĎ OPUŠTĚN, SKLÍČEN

DUCH JE JEN KONĚ,
KTERÝ KDYS HNAL SE
POLI A LUKY.
JEDNOU , JEN JEDNOU
DOSKOČIL ŠPATNĚ
PŘES BALVAN S PÁNEM,
ZAKOP A SMEK SE.
JAK SPATŘÍ MUŽE,
ZDÁ SE, ŽE CHCE SE MU
VYRŽÁT SVOU KŘÍVDU :
ŽE HO TU NECHALI
POD CHLADNÝM NEBEM,
ZA DRUHY ŽE MÁ
JEN DIVOKÉ HUSY.
NAVEČER NIKDO
HO NEVEZME K SOBĚ
DO TEPLÉ STÁJE.
NAVEČER JENOM
PŘILÉTNOU VRÁNY
KLOVAT MU STRUPY,
BOLÁKY PRASKLÉ.
KDO Z VÁS SE, LIDÉ,
SMILUJE NAD NÍM
A DÁ MU NAŽRAT,
ABY SE ZASE NA JAŘE JEDNOU
POPÁST MOH V CHRUPKÉ
VYSOKÉ TRÁVĚ?
TU FU

+++

BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCHOVNÍHO ŽIVOTA CTIH.PATRIKA KUŽELY OP, MUČEDNÍKA Z OSVĚTIMI

/pokr./ Při uzávěrci svazku "TO NENÍ SEN" nám chyběly - mimo jiné - např. Patrikovy básně č. 1 - 2 - 3. Začínali jsme básni *Popelec* (str.69), ale ta byla podle číslování br.Patrika již "čtvrtá". Ozvaly se však hlasy, aby se vydalo co nejdříve aspoň to, co máme. Tak vyšel soubor "TO NENÍ SEN (Rosice 1999

Gloria), jehož účinky rostou.

V Brně u sester dominikánek (Veverí 27) mě tehdy navštívila Hanička Kuželová z Luhačovic, praneteř br.Kužely. Rodina Kuželových se totiž přestěhovala z Vlčnova do Luhačovic. Prosil jsem Haničku, aby mi sdělila vše, co by bylo užitečné pro možné blahorečení br.Patrika. Slíbila. Před krátkou dobou jsem (otec Jiří M.Veselý OP) tehdy slyšel od br.Romualda Roba OP ze Znojma, že má nějaké písemné doklady, týkající se br.Patrika Kužely, které dostal od jeho příbuzných. Hanička mi to potvrdila a doplnila. Sdělila mi, že ta "příbuzná" je např. rodná sestra br.Patrika - Lída, nám již známá ze svazku "TO NENÍ SEN" (str.62-63): ona navštívila br.Patrika v Brně v Kaunicových kolejích, před jeho odvečením do Osvětimi. Vdala se a žije. Je to Lída Winterová, Mohelnice, Wolkerova ulice 4. Dnes je vdova, má přes osmdesát let. Nedoslýchá, ale paměť má spolehlivou.

Jak se br.Romuald dostal do styku s paní Lídou a k dokladům o br.Patrikovi? V roce 1996 psal o br.Patrikovi seminární práci jako student na teologické fakultě v Olomouci, píše mi otec Tomáš Bahounek OP Br.Romuald se obrátil na Patrikovy příbuzné, a paní Lída mu poskytla, co měli. Z jejich setkání máme snímek (Viz obr....). Br.Romuald mi přislíbil text této seminární práce, aby bylo možno prozkoumat, jakých pramenů použil a k jakým závěrům došel.

Při opakovaných setkáních v Olomouci mi br.Romuald slíbil, že mi předá všechny své doklady o br.Patrikovi. Avšak právě v této době (1998-1999) jsem se přesunul natrvalo z Říma do Olomouce (Slovenská 14.), kde jsem původně nastoupil do noviciátu (v roce 1930). Zdravotní úraz mi však znemožňoval okamžitá setkání s br.Romualdem ve Znojmě. Proto jsem prosil a zplnomocnil otce Tomáše Bahounka OP, aby pro mně převzal všechny doklady on sám a před svědky zapsal. To se stalo.

Na moje doporučení otec Tomáš Bahounek poslal paní Lídě též několik výtisků knihy "TO NENÍ SEN". Odpověděla mu 14.července dopisem, který obsahuje důležitá svědectví, hlavně o konci Patrikova života v Osvětimi. Uvádíme dopis v plném znění:

Mohelnice 14/6 - 99

Vážený důstojný pane,

uctivě Vám děkuji za svědeckou knihu o mém bratru Františku - Patrikovi (5 výtisků). Všeho jsem nechala a ihned knihu přečetla. Má dcera a vnuci Vám za ni také vroucně děkují.

Tuto oblast jeho života na studiích jsem neznala, protože ji prožíval daleko od rodiny v Praze. Přijížděl domů jen na velké prázdniny, někdy ani to ne. A to vždy s úsměvem zapadl mezi nás. O sobě moc nevypravoval, stejně se zdržel jen pár dní. Jeho cílem a radostí bylo cestování. Zpočátku to bývaly jednodenní výlety po okolí. Když byl starší, cestoval po republice.

Vzpomínky z jeho dětství? Byli jsme nejmladší z nás 8 sourozenců.

Prožívali jsme dětství skoro jako dvojčata. Měli jsme se rádi, velice jsme k sobě lnuli. V předškolním věku jsme si svorně spolu hrávali. Nějaké hračky nám tatínek udělal ze dřeva a starší sourozenci z papíru: koníky, sáně, věže, loď a pod. V zimě jsme si hrávali potichoučku v koutku za kachlovými kamny. Měli jsme jen jednu jizbu pro celou rodinu.

Od jara do zimy bylo naším eldorádem humno (zahrada). Rostlo tam plno vzrostlých ovocných stromů. Měli jsme tam své skryše, lezli jsme po stromech - kdo výš. Dokonce jsme si v jejich korunách dělávali doupata po vzoru divochů z pohádek, které nám občas naši sourozenci vyprávěli. Hrávali jsme si i s míčkem ušitým z hadýrek, říkali jsme mu pucka; s kuličkami do důlku, uměli jsme několik veselých hopsavých her. Měli jsme opravdu šťastné, veselé dětství. Rodiče nás často brali sebou do kostela na mši sv.

Když jsme se stali školáky, začal se nám život trochu měnit. Na hry už nám nezbývalo tolik času. - Po vyučování jsme měli menší povinnosti v domácnosti. Čtvrtek býval volný den, to nás brali sebou na pole. Ona se tam i pro nás nějaká dobrá práce vždycky našla. K práci jsme byli vedeni od malička.

Ve škole jsme prospívali dobře, zvláště František. Koncem obecné školy chodíval s maminkou každou první neděli v měsíci do Uh. Brodu do kostela Dominikánů k sv. zповědi a k sv. přijímání, na mši sv. V následujícím škol. roce v I. měšťance chodíval již většinou sám - 6 km tam, 6 km zpět. Tehdy u nás ještě autobus nejezdil. Z předmětů ve škole mimo náboženství měl nejraději dějepis a zpěv. Tyto předměty je vyučoval zanícený vlastenec p.uč. Jašek. Zavedl si i mimoškolní kroužek zpěvu, v němž naučil děti zpívat mimo jiné i národní písně všech Slovanských národů. Ale nejraději ze všech písní měl naši "Zasviť mi, ty slunko zlaté..." Všem písním naučil i mě a rádi jsme zpívali spolu.

Po dokončení první měšťanky v prázdniny naši rodinu navštívil nejdůstojnější pán P. Odilo Pospíšil. S tatínkem domluvil Františkovo studium v Praze. Bylo nám všem po něm smutno, ale studium jsme mu ze srdce přáli, zvláště když jsme po léta o velkých prázdninách na něm pozorovali, jak je šťastný.

Až pak ta děsivá zpráva - odvedení gestapem do německého vězení: Rodičům psal odtud jen jediný dopis, pár řádků. Psal, že mu slábně zrak a nosí brýle. Maminku prosil, aby mu poslala krabici vdolečků, že mohou být i docela stlačené. Pochopili jsme z toho, že trpí hladem. Ale věřili jsme, že bratři Dominikáni mu pomáhali vším, co jen věznice dovolila. Za kratší dobu na to jel do věznice s balíkem můj starší bratr Jan. U brány mu otevřel gestapák. Bratr se představil, předal balík a poprosil, jestli může svého bratra vidět. Ten odpověděl: "Můžete vejít, ale ven už nevyjdete." Tím byla návštěva odbyta, a to v perfektní češtině. Po bratrově návštěvě jsme všichni jen bezmocně plakali.

V následujícím školním roce jsem byla přeložena z Návojně (dvoutřídky) do sousedního Nedašova (šestitřídky). Na jméno p. ředitele si teď ne a ne vzpomenout. Jen vím, že to byl hodný člověk. Byl německou menšinou na Pálavsku z obce vyhnán, ženat. Jeho paní byla sice tamější rodilá Němka, ale

moc hodná paní, která měla srdce i cit na pravém místě. Asi po týdnu vyučování si mě zavolal k sobě do bytu. Zeptali se mne, proč jsem stále smutná a není mně do řeči. Svěřila jsem se jim s největší bolestí mého života. Pan ředitel mě utěšoval tím, že mi slíbil vypomoci na Gestapu propustku, abych mohla Františka ve vězení navštívit. Byl tehdy již převezen do Brna. Byla jsem jeho ochotou dojata, protože v té kruté protektorátní době se sám vydával do nebezpečí. Podařilo se to v půli října. Nakoupila jsem keksy, pan ředitel přidal pěkná jablíčka a hned následujícího dne jsem jela do Brna. V Brně jsem do té doby nebyla, nevyznala jsem se tam. Na nádraží jsem se zeptala staršího pána na směr ke Kolišti. Smutně se na mě podíval a řekl: "zavezu vás tam". V Německém domě jsem se zařadila do dlouhého zástupu žadatelů. Předložila jsem propustku a legit.

V hovorně jsem delší chvíli čekala. Konečně se můj bratr v doprovodu dozorce-gest. objevil (v slušném obč. obleku). S tichým výkřikem "Fane" jsme si padli do náruče. Usmál se na mě, brýle neměl. Ihned jsme byli dozorcem upozorněni: "Mluvte hlasitě!" Vyřídila jsem mu pozdravy. Ani nevím, jak se to mohlo stát, že jsme se na okamžik ve stoje ocitli vedle sebe. František mě objal a šeptl mi do ucha: "Nebijí mě, ale přemlouvají, abych se dal k Němcům, že se budu mít dobře." Já vyděšená na to: "A co ty?" On, stále stejně: "Jsem Čech." V tom na nás přisedící křikl: "Mluvte hlasitě!" Dovolných 15 minut se blížilo ke konci. Odvážila jsem se zeptat: "Smím bratrovi tohle dát?" Povolil 2 jablka. S Františkem jsme se naposled objali, rozloučili. Byl dozorcem odveden. V listopadu na to byl odvezen do Osvětimi.

V polovině prosince jsem od Františka dostala z Osvětimi dopis, německy. Sotva jsem si přečetla nadpis "Meine teurere Liduško", poznala jsem, že na přeložení má němčina nestačí. O přestávce jsem poprosila paní řed., ona mi dopis přeložila. Psal, že se má vcelku dobře a má číslo 28 tisíc (stovky si nepamatují) a nejvíc vězňů že jsou Němci. Prosil mě, jestli bych mu mohla poslat malý vánoční balíček a 500 marek. Dopis byl často silně přeškrťován tuší. Asi za měsíc jsem od Františka dostala druhý dopis. V něm si také na zdraví nestěžoval, ale psal, že ode mne nedostal balíček ani dopis ani peníze. (Panu řediteli tiše jen ujelo slovo hodné gestapáka.) Dodnes když na to vzpomenu, jsem moc smutná z toho, že když mou pomoc nejvíce potřeboval, byl mnou zklamán. Začátkem prvních prázdnin po válce mě navštívil můj spolužák ze školy František Kadlčík. Po krátkém úvodu - co děláš, jak se máš... mně řekl: Pracuji v masokombinátě v Ostravě. Za války mého šéfa zatkl gestapo. Byl v Osvětimi. Vrátil se s úplně podlomeným zdravím, ale vrátil se. Jednou mi zavolal telefonem, abych ho navštívil. Na uvítanou mi řekl: "Franto, vím, že pocházíš z Vlčnova. Než umřu, musím ještě něco splnit. Piš si body: V naší cele a pracovní partě byl světlovlasý mladík. Na první pohled by každý poznal, že je to vzdělaný, inteligentní člověk. Docházeli jsme pracovat do sírových dolů. Normální horníci tam pracují v maskách 2 hod. denně, my vězni bez masek šest hodin denně.

Mluvit jsme mezi sebou nesměli, znali jsme se jen jako číslo. Byla to snad Boží vůle, že jsme s tím mladíkem kopali sirnou rudu vedle sebe. Časem jsme si byli sympatičtí. Jednou, sehnuti při kopání, jsem mu šeptl: "Kdo jsi a odkud?"

Šeptem, mi odpověděl.

Byl to hodný, ušlechtilý chlapec. V cele nás povzbuzoval, utěšoval, sám si nikdy na nic nestěžoval. Nevím, proč ho personál velmi šikanoval uštěpačnými a posměšnými poznámkami. Nikdy na sobě nedal nic znát, jen mlčel. Kdyby jen to! Víím, že ho mučili. I v koncentráku při různých posluhovacích pracích vězni ledacos vidí a nenechají si to pro sebe. Dobře víím, že byl uvázan provazem a svázan s Židem zády k sobě. Bičováním byli nuceni k běhu. Jindy, ačkoliv byla zde v Polsku ještě tuhá zima, pouštěli na něj hadicí vodu, až začal omrzat. O všem, co musel vytrpět, nevím. Nejtragičtější bylo, když provazem svázaného ho několikrát ponořovali do hluboké močůvkové stoky vždy na 15 vteřin. Přežil. Přivedl ho dozorce zpět. Tehdy šel František těžce klopytavým krokem. Do rána dostal vysokou horečku, ale stále se statečně držel. Druhý den i v tomto stavu šel s námi pracovat. Nenápadně jsme ho kryli, jak jen se dalo. Při večerní dozorcí kontrole vzal dozorce Františka sebou a více jsem ho nikdy neviděl. Měl jsem ho rád více než vlastního syna. A šéf se hlasitě rozvzlykal.

Rodině ani příbuzným jsem nikdy o této zprávě neřekla, aby se ještě více netrápili.

Vám a celé velké rodině Dominikánů přeji dobré a dlouhé zdraví i mnoho úspěchů v záslužné práci.

Upřímně pozdravuje

Ludmila Winterová, roz.Kuželová

Škoda, že nebylo ověřeno, zda urna s Patrikovým popelem z Osvětimi, obsahovala opravdu popel člověka. Podle úředního sdělení zemřel vězeň František Kužela na zápal plic, což mohlo být pravda. Ovšem gestapáci urychlovali smrt násilným zásahem: tak i br.Patrik F.Kužela skončil jako hrdinský mučedník pro Krista. Pravdivost svědectví je zaručena.

/J.M.Veselý OP T.J.Bahounek OP Bez hraček, Rosice 2000 Gloria/

+++

SIESTA

SEN MODŘÍ ŠEDIVÝCH VE STÍNECH SNĚHU OŽIL,
VŠAK ŽÁŘE USNULA VE ZRŮŽOVĚLÝCH ŽLUTÍCH;
VE ŠTOLÁCH SVĚTLA VZDUCH SE V ZTUHLÝCH VRSTVÁCH SLOŽIL
A SÍPOT OS, JÍMŽ KVÍLÍ KOLA VĚTRŮV, UTICH.

KLID BÍLÝCH LINIÍ SE TIŠE KRAJEM SNOVAL
V ŠAT SLABĚ VZDMUTÝCH PLOCH A LESŮ MRTVÝM LADEM;
LET PTÁKŮ V AZURU ČAR SÍTĚ NERÝSOVAL,

DECH ŽIVÝCH NESRÁŽEL SE V BÍLOU PÁRU CHLADEM,

JEN VELKÁ MYŠLENKA JAK OBLAK TÁHLA NIVOU,
HROU STÍNŮ MLUVILA, SNEM SVĚTEL, HLASEM TICHA,
SIL SEPJETÍM A DOMINANTOU ZÁDUMČIVOU,
JEŽ Z HUDBY SNĚŽNÝCH VLN DO LIDSKÝCH DUŠÍ DÝCHÁ.

OTOKAR BŘEZINA

+++

Vydává: První sdružení přátel bl.Hyacinta M.Cormiera OP v Brně, IČ: 70824118, Tel.:737857272, Brno, Bank-spoj.:1910260033/0800 info@cormierop.cz, <http://www.cormierop.cz/>, <https://fastshare.cz/>, <https://gloria.tv/>